

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoE/24/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5710201891
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5710201891.5

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti povinnému: S. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX X. č. XXX, o vymozenie pohľadávky v sume 2.396,90 eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 17Er/675/2010-251 zo dňa 02.07.2015, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie povolil odklad exekúcie vedenej na úrade súdneho exekútora JUDr. Ivana Nestora pod sp. zn. EX 754/10 do právoplatnosti rozhodnutia o návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 04.10.2010, doručený súdu dňa 06.10.2010. Rozhodol tak s poukazom na ustanovenie § 56 ods. 2, ktorý odkazuje na ustanovenie § 57 Exekučného poriadku. Konštatoval, že súd prvého stupňa povolil odklad exekúcie aktuálne vedenej na úrade súdneho exekútora JUDr. Ivana Nestora pod sp. zn. EX 754/2010 v prospech oprávneného proti povinnému pretože, možno dôvodne očakávať, že na základe zákonom vymedzených skutočností dôjde k zastaveniu exekúcie.

2. V odôvodnení taktiež uviedol, že exekúcia sa vedie na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., sp. zn. SR 14102/09 zo dňa 22.09.2009. Predmetným rozsudkom bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu vo výške 2.401,90 eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 2.401,90 eur od 19.04.2009 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 2.401,90 eur od 03.07.2009 do zaplataenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 467,51 eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti predmetného rozsudku. Dňa 28.03.2011 bol súdu doručený návrh povinného na odklad exekúcie podľa ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku do času, kým súd rozhodne o zastavení exekúcie, pričom pokiaľ ide o dôvody zastavenia poukázal povinný na jeho návrh na zastavenie exekúcie pre neprijateľné zmluvné podmienky zo dňa 04.10.2010. Následne dňa 20.11.2012 podal povinný aj podanie označené ako „Námietky proti exekúcii, námietku zaujatosti, návrh na odklad a zastavenie exekúcie pre neprijateľné zmluvné podmienky, sťažnosť“, ktoré podľa obsahu súd posúdil ako námietky povinného proti exekúcii, námietkou zaujatosti súdneho exekútora a návrh na odklad exekúcie podľa ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku. Uvedený návrh na odklad exekúcie povinný odôvodnil tým, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 09.08.2013 č. k. 17Er/675/2010-134 zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie (I. výrok), zamietol tiež oba návrhy povinného na odklad exekúcie (II. výrok), zamietol námietky povinného proti exekúcii (III. výrok) a vylúčil súdneho exekútora z vykonávania exekúcie (IV. výrok). Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie oprávnený a súdny exekútor proti IV. výroku a povinný proti I. a II. výroku. Nakoľko podaním odvolania proti IV. výroku a odvolania povinného proti II. výroku sa napadnuté uznesenie v týchto výrokoch zo zákona zrušilo (§ 374 ods. 4 OSP), opätovne vo veci rozhodoval sudca, avšak len v

rozsahu konania o vylúčení súdneho exekútora a konania o odklade exekúcie. Následne uznesením zo dňa 09.08.2013 č. k. 17Er/675/2010-134, rozhodol o povolení odkladu exekúcie vedenej na úrade súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého pod sp. zn. EX 754/2010 do právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 17Er/675/2010-134 zo dňa 09.08.2013 podaného na Okresnom súde Martin dňa 21.08.2013 - proti výroku, ktorým súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Súd takto rozhodol s tým, že povinný sa odvolal voči výroku, ktorým súd zamietol návrh na zastavenie exekúcie. Uvedené uznesenie bolo uznesením odvolacieho súdu pod č. k. 11CoE/25/2014-235 zo dňa 29.09.2014 zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa poukazuje na to, že odvolací súd v odôvodnení daného rozhodnutia uviedol, že pri opätovnom rozhodovaní o odklade exekúcie sa musí okresný súd dôsledne zaoberať aplikáciou použitých ustanovení Exekučného poriadku tak, aby bolo dostatočne zrejmé, ako súd právnou normu aplikoval. Zároveň má posudzovať odklad aj v súvislosti so závermi odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú rozhodnutia, ktorým zrušil súvisiace rozhodnutie o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Súd prvého stupňa povolil odklad exekúcie, pretože z doposiaľ vykonaného dokazovania (listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu) nebolo dostatočne preukázané, či návrh povinného na zastavenie exekúcie je dôvodný alebo nie. V prípade, že oprávnený dostatočne nepreukáže, že povinný s ním uzavrel Zmluvu o úvere v rámci svojej podnikateľskej činnosti, resp. že na Zmluvu sa nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch, možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Dodal, že v rámci skúmania materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu je potrebné aby oprávnený preukázal súvis povolania (podnikania) povinného s účelom poskytnutého úveru, resp. dôkazné bremeno nebolo výlučne na strane povinného. Po doplnení dokazovania, v intenciách záverov odvolacieho súdu, bude súd opätovne rozhodovať o návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

3. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Uviedol v ňom, že sa nestotožňuje s predmetným uznesením, nakoľko z odôvodnenia predmetného uznesenia nevyplýva jediný právne relevantný dôvod, z ktorého by bola zrejmá opodstatnenosť povolenia odkladu exekúcie. Z ohľadom na právny názor súdu, podľa ktorého dôvodom povolenia odkladu exekúcie je potreba preskúmania zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru oprávnený poukazuje na skutočnosť, že v tomto prípade súd posudzoval vec, o ktorej už raz právoplatne rozhodol. Dikcia zákona obsiahnutá v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovuje súdu povinnosť preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Poveriť exekútora vykonaním exekúcie môže súd iba v prípade, že nezistí žiaden rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom inak žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Oprávnený poukazuje na to, že okresný súd v tomto konaní uznal exekučný titul za súladný, a preto následne udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. V rámci právnej istoty k posudzovaniu vzťahu oprávneného a povinného ako vzťahu spotrebiteľského uviedol, že dňa 21.11.2018 uzavrel s povinným zmluvu o úvere č. 5331807, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver na výkon podnikania. Povinný v zmluve o úvere uviedol aj osobitne podpísal, že poskytnuté finančné prostriedky sú na tento účel, a preto má za to, že treba chrániť dobrú vieru veriteľa, nakoľko v zmysle bodu 2 všeobecných podmienok povinný podpisom zmluvu potvrdil, že informácie, ktoré poskytol oprávnenému sú pravdivé. Z uvedeného je teda zrejmé, že na predmetnú zmluvu sa nemôže vzťahovať zákon o spotrebiteľských úveroch, tak ako to nesprávne uvádza v námietkach povinný. Zákonodarca v zákone o spotrebiteľských úveroch upravil špeciálne prípady, keď záujemca o úver ešte nie je podnikateľom, ani zamestnaný, avšak má záujem využiť úver na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Skutočnosť, na čo konkrétne bol povinným následne poskytnutý úver aj využitý, oprávnený neskúmal. Povinný ako dlžník nemá informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. V zmluve o úvere a všeobecných podmienkach poskytnutia úveru oprávnený zároveň vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných obchodných podmienok poskytnutia úveru) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Na základe vyššie uvedených skutočností žiadal, aby krajský súd po vykonanom dokazovaní v zmysle ustanovenia § 221 O. s. p. zrušil uznesenie okresného súdu.

4. K odvolaniu oprávneného sa vyjadril povinný, ktorý s poukazom na ustanovenie § 56 ods. 2 Exekučného poriadku uvádza, že súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru, že pokiaľ sa začalo konanie ktorého výsledkom môže byť zastavenie exekúcie, možno z toho vyvodiť záver, že povolenie odkladu exekúcie na dobu do dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bude rozhodnuté o návrhu povinného na zastavenie exekúcie je v súlade s týmto ustanovením. Vyslovil názor, že označenie

povinného v zmluve identifikačným číslom organizácie je klasický postup oprávneného v snahe vyhnúť sa prísnejšej právnej úprave zameranej na ochranu slabšej strany zmluvného vzťahu. V čase poskytnutia úveru pracoval ako lesný robotník a žiadnu pracovnú činnosť, ktorá by si vyžadovala poskytnutie finančných prostriedkov formou úveru nevykonával. Bol mu poskytnutý úver bez ďalšieho podriadený režimu Obchodného zákonníka, čo malo za následok výrazné zhoršenie právneho postavenia v porovnaní so zvýšenou ochranou vo vzťahu k informáciám, s ktorými je veriteľ povinný spotrebiteľa oboznámiť pred uzavretím zmluvy vo vzťahu k náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, k výške odplaty regulovanej všeobecne záväzným právnym predpisom a oprávnený sa vyhol uvedeniu ročnej percentuálnej miery nákladov za uvedený úver ako aj právnym následkom, ktoré by mu vyplývali z toho, ak by v zmluve absentovali náležitosti uvedené v ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. by obsahovala nesprávne údaje v neprospech spotrebiteľa, pretože úver sa považuje v takom prípade za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti poukázal na niektoré rozhodnutia súdov, ktoré potvrdzujú, že samotné uvedenie údajov IČO v zmluve neznamená, že podnikateľ nemôže úver alebo pôžičku použiť na súkromné účely (rozhodnutie Ústavného súdu ČR zo dňa 10.01.2012, č. k. I. ÚS 1930/1, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 31.05.2010 č.k. 10CoE/70/2010, rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 30.07.2013, sp. zn. 6C/40/2013) a taktiež na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C 110/14, Horatiu Ovidiu Costea proti SC Volksbank Rom?nia SA. Taktiež sa vyjadril k predmetu činnosti poskytovania úverov oprávneným kde s prihliadnutím na možný výskyt zastierania skutočného účelu uzatvorenia zmluvy má v prípade pochybnosti dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ, pričom tento nespotebiteľský charakter musí byť preukázaný bezpečne spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. S ohľadom na uvedené pokladá napadnuté rozhodnutie súdu, za zákonné správne a naplňajúce európske právo na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a preto, žiada odvolací súd, aby odvolací súd odvolaniu oprávneného nevyhovел a rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

5. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) uznesenie súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

6. V súdnej veci 243i až § 243k z. č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku neustanovili inak, krajský súd vec posudzoval podľa ustanovení Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017.

7. Napadnutým uznesením súd prvého stupňa povolil odklad exekúcie až do právoplatného rozhodnutia okresného súdu o návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 04.10.2010. Dôvodom pre povolenie odkladu exekúcie bola skutočnosť, že v prípade ak oprávnený dostatočne nepreukáže, že povinný s ním uzavrel Zmluvu o úvere v rámci svojej podnikateľskej činnosti, resp. že na Zmluvu sa nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch, možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Poukázal na to, že v rámci skúmania materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu je potrebné, aby oprávnený preukázal súvis povolenia (podnikania) povinného s účelom poskytnutého úveru, resp. dôkazné bremeno nebolo výlučne na strane povinného.

8. Ochrana povinného v exekučnom konaní zabezpečuje aj inštitút odkladu exekúcie, ktorý má slúžiť na predchádzanie nezvratných a nepriaznivých následkov, ku ktorým by došlo, keby sa exekúcia neodložila. Táto ochrana je buď dočasná, alebo smeruje k takej úprave pomerov oprávneného a povinného pred definitívnym zastavením exekúcie, ktorá zabráni vzniku bezdôvodného obohatenia oprávneného alebo nárokov na náhradu škody. Uznesenie súdu, ktorým sa povolí odklad, obsahuje aj dobu odkladu. Po uplynutí doby povolenia odkladu exekútor pokračuje vo vykonávaní exekúcie alebo dôjde k zastaveniu exekúcie v celom rozsahu alebo čiastočne. Odklad exekúcie môže súd povoliť z viacerých dôvodov uvedených v ustanovení § 56 Exekučného poriadku. V danom prípade exekučný súd povolil odklad exekúcie podľa ustanovenia § 56 ods. 2 Exekučného poriadku. V zmysle daného ustanovenia môže súd povoliť odklad exekúcie ak možno dôvodne očakávať, že na základe zákonom vymedzených skutočností dôjde k zastaveniu danej exekúcie. Odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 1/09 v ktorom ústavný súd konštatuje, že pred povolením odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 exekučného poriadku by malo byť dostatočne osvedčené, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku.

9. Odvolací súd na potvrdenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa o povolení odkladu exekúcie dáva oprávnenému do pozornosti skutočnosť, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon podnikania úverového dlžníka ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku (majúcu za následok potrebu kvalifikácie úveru za tzv. iný, a teda nespotebiteľský úver majúci sa takto riadiť výlučne úpravou v zmluve a Obchodnom zákonníku), čiže oprávneného. Za preukázanie skutočnosti, že si povinný vzal úver na podnikanie však nemožno považovať vopred dodávateľom predtlačené vyhlásenie v úverovej zmluve „Dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania“ aj s prihliadnutím na všeobecne známu skutočnosť o nekalých praktikách oprávneného aplikovaných pri vyplňovaní základných údajov dlžníka, vrátane účelu poskytnutia finančných prostriedkov (viď uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C/45/2011 zo dňa 11.3.2011 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/84/2011 zo dňa 26.5.2011, ktorým súd nariadil predbežné opatrenie, ktorým oprávnenému ako žalovanému uložil „povinnosť zdržať sa takého konania, ktorým presviedča, navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľov, s cieľom dosiahnuť, aby sa ako účel úveru vyznačil účel na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie“). Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že oprávnený súdu nepredložil také dôkazy, ktoré by svedčili s istotou o tom, že ide o obchodno-právny vzťah. Poskytnutie úveru na podnikanie totiž musí byť dostatočne overené, t.j. musí ísť o poskytnutie materiálne účelového úveru. Odvolací súd preto zastáva názor, že ak zmluva o úvere obsahuje len všeobecný údaj o uzavretí tejto zmluvy na účel podnikania, ktorý však neposkytuje odpoveď na otázku, aké podnikanie povinná vykonáva a aký konkrétny súvis s takýmto podnikaním má uzavretie zmluvy, vyňatie takejto zmluvy z aplikácie spotrebiteľskej právnej úpravy je predčasné. Taktiež rozhodcovská doložka, ktorá v skutkovo totožných veciach je koncipovaná a spotrebiteľovi predkladaná spolu s ostatnými všeobecnými podmienkami, nesvedčí o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky, ale skôr o zámernom predkladaní zmluvných podmienok, ktorým oprávnený sleduje vylúčenie tohto dojednania spod režimu súdnej kontroly, čo je, ako už bolo spomenuté odvolaciemu súdu dobre známe aj z jeho úradnej činnosti v obdobných prípadoch.

10. Odvolací súd v danom prípade poukazuje aj na judikatúru súdov Slovenskej republiky z ktorých vyplýva, že v prípade označenia povinnej osoby v zmluve o úvere jednak ako fyzickej osoby (podnikateľa) obchodným menom, miestom podnikania a IČOm a zároveň aj ako fyzickej osoby (nepodnikateľa) menom, priezviskom, rodným číslom a bydliskom, je sporné, či oprávnený vstúpil do záväzku zo zmluvy o úvere s povinným ako s podnikateľom alebo s nepodnikateľom. Ani v takom prípade nie je možné automaticky vyvodiť záver a bezpečne ustáliť, že pri uzatváraní zmluvy konala povinná osoba v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a teda uzatvárala zmluvu ako nespotebiteľský subjekt. Aj fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, môže uzavrieť zmluvu o úvere, ktorá sa netýka jej podnikateľskej činnosti, teda takú, ktorá je zameraná na uspokojovanie jej osobných potrieb a potrieb členov jej rodiny a domácnosti.

11. K odvolacej námietke oprávneného kde poukazuje na skutočnosť, že v danom prípade súd posudzoval vec, o ktorej už raz právoplatne rozhodol odvolací súd uvádza, že exekučný súd je povinný v každej fáze konania skúmať podmienky pre výkon rozhodnutia. Súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. novembra 2011, podľa ktorého exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená“.

12. Odvolací súd k námietke oprávneného, kde poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Martin zo dňa 09.08.2013, ktorým súd prvého stupňa návrh povinného na odklad exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie zamietol, pričom z odôvodnenia tam uvedeného vyplýva, že súd nezistil dôvod na zastavenie exekúcie konštatuje, že predmetné rozhodnutie bolo uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11CoE/24/2014 zo dňa 29.09.2014, zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolačí súd v danom uznesení dospel k záveru, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie pochybil, resp. nepostupoval v súlade s Exekučným poriadkom a súdnou praxou. Okrem ďalších skutočností poukázal aj na to, že námietka povinného dotýkajúca sa dôkazného bremena oprávneného v prípade pochybností o tom či ide o spotrebiteľskú zmluvu je dôvodná.

13. Vzhľadom na existenciu pochybností o skutočnom účele uzatvorenia zmluvy o úvere a účele poskytnutia finančných prostriedkov, keďže ide o podstatnú skutočnosť pre potrebu posúdenia právneho statusu povinného pri uzatváraní predmetnej zmluvy s oprávneným a od toho sa odvíjajúcej aplikácie relevantnej právnej úpravy, odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o odklade exekúcie do právoplatného rozhodnutia súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie za vecne správne.

14. O trovách odvolacieho konania krajský súd nerozhodoval, nakoľko o nich v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP rozhoduje aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa Exekučného poriadku sa konanie skončí rozhodnutím o zastavení exekučného konania.

15. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu dovolanie **n i e** je prípustné.